

Nr 781

Av herr **Braconier**, i anledning av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 101, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.

I Nordiska rådets svenska delegations redogörelse för rådets nionde session i år beröres frågan om svenska medborgares rätt att förvärva fast egendom i Danmark. I nämnda land trädde år 1960 i kraft en ny lag, enligt vilken det av personer, som icke är bosatta i Danmark men som önskar köpa fast egendom i detta land, kräves tillstånd för sådant förvärv. Tidigare har enligt dansk rätt jordförvärv i Danmark varit tillåtna även för andra än i Danmark bosatta utan särskilt tillstånd. De nya bestämmelserna tillkom för att hindra de allt livligare tyska markköpen längs hela Jyllands västkust, vilka hotade att förvandla denna del av Danmark till ett tyskägt område. Såsom framgår av redogörelsen har dessa regler kommit att tillämpas så, att även svenskar, som utan att vara bosatta i Danmark önskat köpa fastighet där, vanligen för sommarbruk, fått sina dispensansökningar avslagna.

Av delegationens redogörelse att döma synes man icke under rådsmötet ha lyckats vinna någon större förståelse från dansk sida för de svenska önskemålen på denna punkt. Då det här är fråga om en ur nordisk synpunkt icke helt obetydlig angelägenhet kan den förtjäna viss uppmärksamhet.

Som bekant gäller även i Sverige en ordning, enligt vilken det av utländsk medborgare kräves tillstånd vid förvärv av fast egendom i vårt land. Inget fall är emellertid känt från senare år, då t. ex. danska medborgare vägrats tillstånd att här köpa fast egendom av det slag varom nu är fråga. Ett icke ringa antal personer, som är bosatta i Danmark, har också använt sig av dessa möjligheter och köpt sommarställen på denna sidan Öresund.

Enligt min mening innebär det något för det nordiska samarbetets fortsatta utveckling betydelsefullt, att människor under sina ferier slår sig ned i ett nordiskt grannland. Genom de personliga kontakter, som skapas på detta sätt, stärkes förbindelserna och ökas förståelsen mellan länderna bättre än på de flesta andra vägar. Inte minst den som blivit husägare och därmed "fast bosatt" under sin semestertid i ett grannland får härigenom en mångfald anknytningar till sistnämnda land, vilka på längre sikt kan visa sig ytterst värdefulla. Efter hand som det stigande välståndet öppnar möjlighet för allt flera att skaffa sig sommarställen, får de här anförda synpunkterna ökad tyngd.

Särskilt för de delar av våra folk, som bor runt Öresunds stränder, ter

det sig naturligt att icke betrakta landet på andra sidan vattnet som ett utland, där det är förbjudet att köpa sommarställen, om man skulle så önska. Den fasta förbindelse mellan de båda länderna, som snart kommer att byggas, kommer ytterligare att betona den naturliga samhörigheten inom denna del av Norden.

Från de här angivna synpunkterna synes det vara ett icke alldeles oväsentligt bakslag för samarbetssträvandena i de nordiska länderna, då ett land ensidigt börjar tillämpa en politik, som leder till att hittillsvarande frihet att köpa sommarställen över gränserna avskaffas. En utveckling i motsatt riktning ter sig långt naturligare.

Den omständigheten att man i Danmark ansett sig böra träffa föranstaltningar för att begränsa de tyska markköpen på Jyllands västkust kan icke rimligtvis vara någon anledning till diskriminatoriska åtgärder gentemot de nordiska grannarna. Det nordiska samarbetets grundtanke består just däri att man ger personer, som är medborgare eller bosatta i ett nordiskt grannland, vissa förmåner, som man icke är beredd att lämna andra personer, som ej har förbindelse med Norden.

Nordiska rådet riktade 1958 till regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige en rekommendation om att söka genomföra likställighet för nordiska medborgare med hänsyn till rätten att förvärva fast egendom för bostadsändamål (rek. nr 3/1958). Denna biträdades även från danskt håll. Nordiska rådet har, som framgår av berättelsen, vid årets session uttalat sig för att stå fast vid de principer, varåt rådet givit uttryck i denna rekommendation. Det bör under sådana omständigheter vara angeläget för svenska regeringen att i överensstämmelse med rekommendationens krav söka verka för att nordiska medborgare fritt får förvärva bostadsfastighet inom Norden och att därvid söka få till stånd en förändring i den nuvarande danska ordningen.

Under återopande av det anförda hemställes,

att riksdagen ville, då Kungl. Maj:ts skrivelse nr 101 besvaras, giva uttryck för den meningen, att Kungl. Maj:t bör i överensstämmelse med Nordiska rådets rekommendation nr 3/1958 verka för att svenska medborgare och jämväl andra i Sverige bosatta vad beträffar rätten att förvärva fast egendom för bostadsändamål beredes sådan likställighet med de i vederbörande land bosatta, varom talas i nämnda rekommendation.

Stockholm den 25 april 1961

Jean Braconier